

POLNER ZOLTÁN

Hűség és harag

*Miért hallgattok beton-földek,
szökőár mezők?*

*A tanyák közül alig látszik az ország.
Vizenyős hold süt az éjszakából.
Arcomnál csillag
haldoklik, délibáb táncol.*

*Dózsa dübörgő lépteit elnyomja
az eső, felfalja a sár.
Vajon hivatlan lettem-e vagy csak
magányos terített asztaloknál?*

*Nyöszteteti frakkos zenekar: vergődik
a dallam. Járja a kártya.
Az utaknál mosolygó bádogkrisztus
mered töprengők arcába.*

*Külön földrész tanyák. Felettük
tenyérsyi égbolt.
Közöny harangoz kulcsra zárt kapuknál.
Sötétlik a jegenye magában.
Csak a csönd mézsfehér-pávái
jajgatnak halálra váltan.*

*Szikkadt-haragú öregek dohognak.
Mentek volna mind
a szakadék-nagy dülökön túl, ha
a szegénység el nem dobolja őket.
Napfény alvad a virradat
száján. Fekete füvek nőnek,*

*sörényes pajták, penészes szárkúpok
süppedt homálya parázslík.
Szólitgatom holnapi nevükön
tegnapi szegények unokáit.*

Lázadj nyugtató hűség! Türelmetlen
harag értő szavam te légy!
Közös sorsunk perel. Mindennap
forradalom: ez az egyetlen érv!

Nem a megvallatott lábnymok
a forró porban,
nem a nyitott sebű magány, nem a puszták
árnyékában megfojtott alkony,
de az akácokon túl
felragyogó fény az arcon.

Koronás erdő áll a szélben.
Mindenség-agancsa közt
hordozza az eget. Csurog róla hőség,
hólé. Az Alföld rengetegét járja.
Lobog a házak elé
kitűzött temérdek vörös mályva.

Föld alól visszhangzó kiáltás minden
elfelejtett, merész álom.
A városokig taposott utakat
keresem, a héthatáron

tülről jövők országhódító
indulatát: a megtalált
örömet, az esdéklő szenvedélyt
és a tudással vállalt hazát.